594/00

Den 15. maj 2000 blev i sag nr. 51.351:

xxxxx xxxxxxxx
xxxxxxxx xxxxxxxx xxxx xxxx
xxxx xxxxxxx x

mod

Forsikrings-Aktieselskabet
Alka
Engelholm Alle 1
2630 Tåstrup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Forsikrings-Aktieselskabet Alka, klager over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at klagerens krav er forældet.

Sagen har været behandlet af Fællesnævnet SID/ALKA, der i skrivelse af 10/6 1999 meddelte klageren: "Ved skadeanmeldelse – modtaget af ALKA forsikring den 15. september 1998 – anmeldte De, at De var kommet til skade den 17. maj 1993, da De var faldet på vej op ad en trappe og havde slået højre knæ. Af begyndelsesattesten udfærdiget af læge P.N. den 14. september 1998 fremgik det, at skaden bestod i en *forvridning* af højre knæ, samt at De var artroskoperet herfor i 1993. ALKA forsikring meddelte ved brev af 15. september 1998, at anmeldelsen var modtaget, og gjorde opmærksom på, at Deres krav – grundet den sene anmeldelse kunne være forældet, men at selskabet ville undersøge dette nærmere, og bad Dem samtidig om at oplyse grunden til den sene anmeldelse. Selskabet anmodede Dem endvidere om, at oplyse hvilke læger/sygehuse der havde behandlet Dem i anledning af skaden samt vedlagde en såkaldt slutattest til udfyldelse hos Deres læge. Selskabet modtog den udfyldte slutattest

den 1. oktober 1998. Af attesten fremgik det, at der var tale om kvæstelse af højre knæ. De var generet af smerter i knæet og hævelsestendens. Der var ingen eksakt diagnose, men det formodedes at hænge sammen med, at der havde været infektion i knæet. ALKA forsikring meddelte ved brev af 13. november 1998, at man havde modtaget de lægelige oplysninger, men stadigvæk savnede svar på hvilke læger/sygehuse der havde behandlet Dem, samt hvad der var foretaget i perioden 1993 til 1997. I Deres brev – modtaget af ALKA forsikring den 14. december 1998 – oplyste De, at De havde været sygemeldt fra uge 14/97 til uge 38/98, samt at De var behandlet på E. Centralsygehus og hos Deres egen læge P.N. De var desuden blevet opereret på V. Sygehus i foråret 1997. Sagens oplysninger blev herefter forelagt ALKA forsikrings lægekonsulent, hvorefter selskabet ved brev af 2. februar 1999 meddelte, at skaden desværre ikke kunne behandles, da Deres krav i henhold til Forsikringsaftalelovens § 29 var forældet, da det var for sent fremsat. … Det fremgår af de lægelige akter, at De søgte læge den 18. maj 1993 og samme dag blev indlagt til såkaldt ledpunktur på E. Sygehus. Den 19. maj 1993 foretoges en artroskopi af knæet, hvor der fandtes fuldt normale forhold, bortset fra at der fandtes blod i knæet, og det kunne ikke udelukkes, at der havde været tale om et ledskred af knæskallen. En såkaldt tangentialoptagelse (røntgen) viste den 20. maj 1993 2 – 3 knoglefragmenter på kanten af knæskallen, som dog ikke var forenelige med friske frakturer. I begyndelsen af juni 1993 henvendte De dem med smerter og hævelse i knæet, og den 9. juni 1993 blev De indlagt til artrocentese (ledpunktur) på mistanke om pyartron (pusansamling i ledet). Ved kontrol den 17. juni 1993 var De angiveligt besværs- og smertefri. Den 1. juli 1993 henvendte De Dem på ny på sygehuset med belastningssmerter centralt over den distale 1/3 af femur (nederste 1/3 af låret), men ingen klager fra knæet. De blev tilrådet optræning af lårmusklen og behandling af skaden afsluttedes. I maj 1997 opsøgte De på ny læge for problemer med højre knæ. Lægen fandt det formålstjenligt at operere, og ved ambulant operation den 23. oktober 1997 fandtes der såkaldt patella bipartita. Det ekstra knoglestykke blev fjernet ved operationen, og der blev ikke fundet yderligere lægeligt, således heller ikke læsioner, der kunne stamme fra det anmeldte ulykkestilfælde. Patella bipartita er en medfødt defekt af knæskallen og der er således ikke årsagssmmenhæng mellem skaden i 1993 og Deres gener og den følgende operation i 1997. Behandlingen af den i 1993 skete skade blev afsluttet den 1. juli 1993, og det fremgår da også af overlæge J.L.A.'s notat at 29. maj 1997, at De 'havde haft nogle gode år' og først ca. to måneder før undersøgelsen havde

haft tilbagevendende hævelse af knæ – som ifølge ovenstående lægelige oplysninger senere viste sig at stamme fra den patella bipartita. Følgerne efter den skete skade må antages at have være stationær i 1993, og såfremt der var varige følger af skaden, må De allerede i 1993 have været klar over dette. Den 2-årige forældelsesfrist begyndte således at løbe ved udgangen af 1993 og Deres krav er forældet da det ikke er fremsat inden udgangen af 1995. 14 dage efter afslutningen fra hospitalet, hvor der ikke kunne gøres mere for at bedre følgerne efter skaden, forfaldt Deres krav på erstatning fra forsikringen, og Forsikringsaftalelovens 5-årige frist begyndte således at løbe på dette tidspunkt. Efter den 5-årige frist er Deres krav således også forældet, da det ikke er fremsat inden 14. juli 1998."

Klageren er utilfreds med afgørelsen og bemærker, at selskabet inden afvisningen af forsikringsdækning på grund af forældelse anerkendte, at han havde været udsat for et ulykkestilfælde.

Nævnet udtaler:
Nævnet finder, at det forhold, at selskabet har anerkendt, at klageren havde været udsat for et ulykkestilfælde, ikke i sig selv kan anses for et tilsagn om udbetaling af erstatning.

Da nævnet efter en gennemgang af sagen finder, at klagerens krav på erstatning for følger af ulykkestilfældet i maj 1993 er forældet i henhold til såvel den 2-årige som den 5-årige forældelsesregel i forsikringsaftalelovens § 29, kan nævnet ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen